

Πολίτες Β΄ Κατηγορίας...

Κινδυνεύοντας να χαρακτηρισθώ ως «φαιδρή» θα προσπαθήσω για ακόμα μία φορά να σας εκθέσω ένα ζήτημα που απασχολεί εδώ και πολλά χρόνια τη γειτονιά μου το **ΣΚΑΡΔΑΝΑ**.

Στο κέντρο ακριβώς της γειτονιάς μας στον «Πάτο», στήθηκε και καλώς στήθηκε μια πέτρινη βρύση, όπως αυτές που υπάρχουν σε πολλά σημεία του χωριού.

Πίσω από τη βρύση αυτή περνάει η κεντρική σωλήνα ύδρευσης στην οποία έχει τοποθετηθεί μία έξτρα βάνα την οποία ανοίγουν και κλείνουν όσοι θέλουν να γεμίσουν με νερό βυτία για τις επαγγελματικές τους δραστηριότητες. Πολλές φορές όμως αυτό καταστρατηγείται και προμηθεύονται νερό ιδιώτες εφοδιασμένοι με βυτία για να το χρησιμοποιήσουν στα χωράφια, ή σπουδήποτε αλλού...

Η λήψη νερού γίνεται καθ' όλη σχεδόν τη διάρκεια της ημέρας και όχι ορισμένες ώρες. Φυσικά **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΤΡΗΤΗΣ**. Όσο διαρκεί αυτή η διαδικασία, η παροχή προς τα νοικοκυριά, σταματά ακαριαία.

Σε όποια φάση και αν βρίσκεται η «λάτρα» του σπιτιού, δηλαδή αν δουλεύει το πλυντήριο, αν πλένονται τα πιάτα, ή αν λούζεται κάποιος, διακόπτονται όλα μονομιάς.

Νομίζω ότι είναι περιττό να σας περιγράψω τις σκηνές!!!

Όταν πάρουν το νερό που χρειάζονται, η σωλήνα έχει γεμίσει αέρα και το ρολόι γυρίζει σαν τρελό καταγράφοντας τον αέρα ως νερό, καθώς έρχεται με μεγάλη πίεση στις βρύσες μας.

Κατόπιν τούτου, προσπαθούμε με ίδια μέσα να αντιμε-

τωπίσουμε την κατάσταση και πάντοτε με δική μας οικονομική επιβάρυνση.

Ερώτημα που παραμένει αναπάντητο: Αφού ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΤΡΗΤΗΣ για τους συγχωριανούς μας -και όχι μόνο, διότι έρχονται και από άλλα μέρη του νησιού-, ενώ σε μας βεβαίως και ΥΠΑΡΧΕΙ, γιατί να ταλαιπωρούμαστε τόσο πολύ;

Έμαθα ότι αυτό, δηλαδή το τζάμπα νερό, προσφέρεται εδώ και πολλά χρόνια στους επαγγελματίες του χωριού, όπως π.χ. οι κατ' έθιμον αργίες.

Πολύ καλά! Ας μην αλλάξει! Αλλά να ληφθούν μέτρα ώστε να μην είναι όλη η επιβάρυνση δική μας.

ΠΡΟΤΕΙΝΩ:

1ον. Να γίνει μία βρύση μακριά από τον οικιστικό ιστό, ώστε τουλάχιστον να μην ταλαιπωρούμαστε με αυτές τις διακοπές της υδροδότησης.

2ον. (αν δεν μπορεί να γίνει αυτό που προανάφερα) Να μπει ΩΡΑΡΙΟ για τα βυτιοφόρα, ώστε να ξέρουμε πότε θα πλύνουμε τα πιάτα μας, πότε θα βάλουμε πλυντήριο, πότε θα κάνουμε μπάνιο!

Είμαστε ΙΣΟΙ απέναντι στο νόμο. Έχουμε τα ΙΔΙΑ δικαιώματα και τις ΙΔΙΕΣ υποχρεώσεις.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΩ ΟΤΙ ΠΕΡΑΣΕ Η ΕΠΟΧΗ ΟΠΟΥ ΥΠΗΡΧΑΝ ΠΟΛΙΤΕΣ Α΄ & Β΄ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ.

Ευγενία Καλαγκιά - Μουρατίδου

(Η Ευγενία Καλαγκιά - Μουρατίδου έχει γράψει 2 βιβλία. Το «ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΙΚΗΣ ΝΤΟΠΙΟΛΑΛΙΑΣ» και το «ΤΑΠΕΙΝΩΝ ΕΔΕΣΜΑΤΑ» τα οποία κυκλοφορούν στα βιβλιοπωλεία ΠΥΞΙΔΑ, ΠΑΠΥΡΟΣ και ΓΡΑΦΙΔΑ)



**Άλλη μια...
ΦαΠΑ...
στο... σβέρκο... μας**

Ήδη στο σχέδιο του κρατικού προϋπολογισμού του 2018 έχει ενταχθεί η κατάργηση του μειωμένου ΦΠΑ στα νησιά μας. Αυτή η εξέλιξη θα φέρει ένα σοβαρό πλήγμα για το εισόδημα όλων εμάς που ζούμε και εργαζόμαστε σ' αυτόν τον τόπο. Ο μειωμένος ΦΠΑ στα νησιά δεν είναι ένα προνόμιο αλλά είναι ένα μέτρο που απαλύνει τις συνέπειες για μας λόγω του μεγάλου μεταφορικού κόστους. Είναι έμμεσος φόρος που η αύξησή του θα χειροτερέψει την καθημερινότητά μας. Δηλαδή θα αυξηθούν ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΔΕΥΑΧ, είδη ένδυσης, υπόδησης, είδη διατροφής, εισιτήρια, παροχή υπηρεσιών κ.λ.π.

Οι φορείς της Λαγκάδας, κοινότητα, σύλλογοι, μπροστά σ' αυτήν την φοροκαταιγίδα θα μείνουμε με σταυρωμένα χέρια; Έχουμε χρέος για μας και τα παιδιά μας να βγούμε μπροστά και να διαμαρτυρηθούμε να μην περάσει το μέτρο. Ο μειωμένος ΦΠΑ δεν είναι προνόμιο αλλά μια αναγκαιότητα. Να, λοιπόν, κάτι που μας αφορά όλους. Θα τους αφήσουμε να παίρνουν αποφάσεις για μας χωρίς εμάς; Σε λίγες μέρες στις πλατείες θα βγουν οι βουλευτές μας να το παίζουν αγωνιστές και διαμαρτυρόμενοι. Αυτό κι αν είναι καιροσκοπισμός αφού ήδη το έχουν ψηφίσει στο 3ο μνημόνιο!

Βούλα Κούνουπα

Η Βούλα η Κούνουπα έγραψε και το: «Ναρκωτικά και Κοινωνία»

Τα παιδιά της Ανεργίας

Λαγκάδα Αρχές Δεκαετίας 60.

Μια νέα γενιά στο λυκαυγές της, σφίζει από ζωή στις γειτονιές του χωριού.

Τα λεγόμενα «**παιδιά της ανεργίας**», γιατί τότε η ναυτιλία είχε κρίση και οι περισσότερες οικογένειες των Ναυτικών δυσκολευόταν για τον επιούσιο, έπαιζαν ξένοιαστα χωρίς να νοιάζονται για τις δυσκολίες των μεγάλων.

Γιατί να νοιαστούν άλλωστε αφού ο μικρός τους κόσμος τα είχε όλα. Είχαν τους φίλους τους, τα παιχνίδια τους, και είχαν ένα δικό τους κώδικα να ξεπερνούν τα όποια προβλήματά τους, αισθανόταν **άτρωτοι**.

Χωριζόταν σε γειτονιές και έλυναν τις διαφορές τους είτε με πετροπόλεμο είτε στο Τσαντίρι και αργότερα στην Αλάνα. Επειδή οι Λαγκαδούσοι ήταν πάντοτε περισσότεροι, Σκαρδανιώτες, Αγρελωπούσοι και Καταλυματούσοι γίνονταν μια ομάδα εναντίον τους.

Όταν όμως ερχόταν οι «κοντοχωριανοί» είχαμε ενιαία ομάδα εναντίον των αιωνίων αντιπάλων.



Αντί για ποδήλατα οι περισσότεροι είχαν «τσέρκια» ή πατίνια. Όταν δε κατέβαιναν οι ποταμοί έκαναν νερόμυλους με βούρλα στις όχθες των χειμάρρων και στα κρύα έφτιαχναν «μαγγαλάκια» για να ζεσταθούν.

Οι πιο μερακλήδες έφτιαχναν καϊκάκια και τα ταξίδευαν είτε στον Γλυφό είτε στην παραλία. Στο σχολείο όλοι μαζί να προγραμματίζουμε τις επόμενες «διαβολιές» και βέβαια πως θα την κοπανήσουμε κάθε Πέμπτη από το συσσίτιο που είχε το καταραμένο πλιγούρι.

Λαγκάδα Αρχές 21ου αιώνα.

Τα **παιδιά της ανεργίας** στο λυκόφως της ζωής τους αποδεκατισμένα από την μοίρα, πολλοί έχουν μετακομίσει, έχουν μια ξεχωριστή γειτονιά, τη γειτονιά των αγγέλων, αφού είδαν τους κόπους μιας ζωής να πάνε στράφι, την σύνταξη να γίνεται «επίδομα», τα παιδιά τους στην κυριολεξία **παιδιά της ανεργίας** αφού δεν έχουν πρόσβαση στην εργασία και τα χαράτσια να τους πνίγουν.

Χωρίς συνοχή και διάθεση για διεκδίκηση κλεισμένοι στον μικρόκοσμο του εγώ τους, λες και η απομόνωση είναι η λύτρωση, χωρίς όνειρα, χωρίς την ενέργεια που τα χαρακτήριζε, χωρίς διάθεση να παλέψουν σαν μια ομάδα, αυτή τη φορά εναντίον αυτών που τους ρήμαξαν τη ζωή. Βλέπουν εκείνο το νερόμυλό τους στην άκρη του ποταμού να σταματά να γυρίζει αφού δεν έχει την απαιτούμενη ενέργεια.

Ε. Σ. Αργυρούδης



Για το μάζεμα των ελιών

από το πρωί με θερμός γεμάτο ζεστό καφέ, νερό, βουτήματα, πορτοκάλια, τوست, τάπερ με φαγητό συνήθως όσπριο, βάλτε και καμιά ρέγγα, ψωμί, ελιές, ένα караφάκι ούζο, μια κουρελού, ένα πεσκέρι και παλιά πιατοπότρηρα. Η ενδυμασία των ανδρών: τζιν παντελόνι και καρό πουκάμισο φανελένιο ή ολόσωμη φόρμα απ' αυτές που έχουν ξεμείνει από τα καράβια, χρώματος άσπρου ή μπλε, παπούτσι αρβύλα ή αθλητικό, καπελλάκι τζόκεϋ. Στις γυναίκες η μόδα φέτος απαιτεί: φόρμα αθλητική, με φούστα από πάνω πλουμιστή εικοσπενταετίας ή χωρίς, μακό μπλουζα οποιοδήποτε χρώματος, ας έχει κι ένα στρας απάνω και ζακετάκι για το πρωινό αγιάζι, μαντίλι για το λαιμό ή κασκόλ που μπορείτε να το φορέσετε και στο κεφάλι και παπούτσι αθλητικό, ή παλιά μπαλαρίνα με κάλτσα σοσόνι.

Το μάζεμα των ελιών, όση κούραση και να έχει, μας δίνει χαρά, η επαφή με τη φύση μας ηρεμεί και μας κάνει καλύτερους. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να προσέχουμε τα δεσίματα με τις σκά-

λες, να αποφεύγουμε τα ακροβατικά και να έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα με τα πριόνια. Δεν πρέπει να ξεχνάμε να μαζεύουμε και να παίρνουμε μαζί μας τα σκουπίδια μας. Αγαπάμε και προσέχουμε την λαγκαδούσικη γη.

Βίκυ Γεωργούλη

Η εποχή του μαζέματος των ελιών πλησιάζει και πρέπει οι ελαιοπαραγωγοί του χωριού να ετοιμάζονται σιγά σιγά και να ετοιμάζουν τον εξοπλισμό τους. Τσόλια και καθαρά τσουβάλια, κτενάκια διαφόρων μεγεθών, κουβάδες συνήθως από άδεια μπετόνια μογιές, σκάλες σε διάφορα ύψη και οπωσδήποτε σχοινιά για καλό δέσιμο, πριόνια του χεριού και βενζινοπρίονα με λάδι και βενζίνη, γάντια και επιγονατίδες ή μαξιλαράκι για το γονάτισμα, καλάμι από το Γλυφό, βέργα ψηλή και κοντή, όσοι από τους τυχερούς έχουν το μαγικό εργαλείο κουπεπε θα πρέπει να κουβαλούν μαζί και μπαταρία, φορητό φαρμακείο γιατί όλο και κάποιο χέρι τραυματίζεται, κινητό τηλέφωνο με πατημένο τον αριθμό του 166 για να μας έχουν έτοιμη την λαγκαδούσικη πτέρυγα των ελαιοπεσόντων, καλάθι έτοιμο

Ο δαίμων του τυπογραφείου!

Κι αφού δεν είμαστε δημοσιογράφοι επαγγελματίες, κι ούτε που θέλουμε να γίνουμε, το ίδιο λάθος το κάναμε για δεύτερη φορά. Κάνουμε τον σύλλογό μας εξωραϊστικό κάτω από το όνομα της εφημερίδας μας. Ο σύλλογός μας είναι πολιτιστικός και επιμορφωτικός! Θα φτιάξουμε και κάνα παγκάκι αν τύχει, μα τα μεγάλα μας όνειρα είναι άλλα, ένα μουσείο της Λαγκάδας για να αναδείξουμε την ιστορία του τόπου μας, να ξανακάνουμε το Γυβάρι τόπο συνάντησης και χαράς των συγχωριανών, να κρατήσουμε τα εκπαιδευτικά μαθήματα για μικρούς και μεγάλους, να ενώσουμε όλους για το κοινό καλό.